

Målnummer: UM716-06**Avdelning:** 6**Avgörandedatum:** 2007-03-05

Rubrik: För att inte syftet med Dublinkonventionen skall motverkas är det av avgörande betydelse att det föreligger särskilda skäl för undantag från konventionens ansvarighetsregler. Utrymmet att underlåta tillämpning av konventionen av humanitära skäl får anses som synnerligen begränsat och det krävs starka humanitära skäl för att asylansökan i stället skall prövas i Sverige. De skäl som åberopats i målet är inte av sådan styrka att det finns förutsättningar att frångå konventionens ansvarighetsregler.

Lagrum:

- 5 kap. 1 § andra stycket 6 utlänningslagen (2005:716)
- Artikel 3.4 konventionen den 15 juni 1990 rörande bestämmandet av den ansvariga staten för prövningen av en ansökan om asyl som framställts i en av medlemsstaterna i de Europeiska gemenskaperna (Dublinkonventionen)

Rättsfall:

REFERAT

A ansökte om asyl i Sverige. Vid utredning kom det fram att hon tidigare ansökt om asyl i Danmark. Berörda myndigheter i Danmark påtog sig ansvaret för prövningen av hennes asylansökan. Härefter födde A i Sverige dottern B och lämnade för hennes räkning in en ansökan om asyl. Berörda myndigheter i Danmark påtog sig ansvaret även för prövningen av B:s asylansökan. Migrationsverket fann i beslut den 2 och den 29 mars 2006 att A:s respektive B:s behov av skydd skall prövas av Danmark enligt konventionen den 15 juni 1990 rörande bestämmandet av den ansvariga staten för prövningen av en ansökan om asyl som framställts i en av medlemsstaterna i de Europeiska gemenskaperna (Dublinkonventionen). Migrationsverket avslag därför A:s och B:s ansökningar om uppehålls- och arbetstillstånd, flyktingförklaring och resedokument samt avvisade dem till Danmark.

A och B överklagade besluten och anförde bl.a. följande. Det föreligger synnerligen ömmande omständigheter av humanitär art för att deras asylansökningar skall prövas i Sverige. Ett par månader efter att A gift sig i Danmark började maken misshandla henne både fysiskt och psykiskt. Misshandeln pågick nästan dagligen. Maken har också hotat att lemlästa henne med kniv och att döda henne. Även B har utsatts för misshandel. När A vid tidigare tillfällen befunnit sig i Sverige har maken hämtat henne tillbaka till Danmark.

Migrationsverket bestred bifall till överklagandet.

Länsrätten i Skåne län, migrationsdomstolen (2006-09-28, nämndemännen Ahlm, Khamara och Pettersson) yttrade: Den 31 mars 2006 ersattes utlänningslagen (1989:529) av en ny utlänningslag (2005:716). De nya bestämmelserna är tillämpliga i målet. Bestämmelsen om flyktingskap återfinns i 4 kap. 1 § utlänningslagen och bestämmelsen om skyddsbehov i 4 kap. 2 § samma lag. Den tidigare bestämmelsen om uppehållstillstånd av humanitära skäl har ersatts av 5 kap. 6 § utlänningslagen, som innebär att uppehållstillstånd kan beviljas på grund av synnerligen ömmande omständigheter. Enligt 5 kap. 1 § första stycket utlänningslagen har flyktingar och skyddsbehövande i

övrigt som befinner sig i Sverige rätt till uppehållstillstånd. Enligt andra stycket punkten 6 i samma bestämmelse får uppehållstillstånd dock vägras en asylsökande som kan sändas till Danmark enligt Dublinkonventionen under förutsättning att sökanden där är skyddad mot förföljelse och mot att sändas till hemlandet eller ett annat land där han eller hon inte har motsvarande skydd. I bestämmelsens sista stycke ges en upplysning om att det i Dublin-förordningen finns bestämmelser som tillämpas gentemot Europeiska unionens medlemsstater. - Sedan den 1 april 2006 är Dublinförordningen tillämplig även i förhållande till Danmark. Eftersom A och B ansökt om asyl före detta datum är emellertid Dublinkonventionen tillämplig när det gäller kriterierna för att fastställa vilken konventionsstat som har ansvaret för prövningen av deras asylansökningar och vilka förutsättningar som skall gälla för att de skall kunna sändas till en annan stat för att få sina asylansökningar prövade där. - Enligt Dublinkonventionen är ansvarig stat för prövningen av en asylansökan i första hand den medlemsstat där sökandens make eller maka och barn under 18 år eller föräldrar, om sökanden är under 18 år, har fått asyl (artikel 4). I andra hand kommer den stat som har beviljat asylsökanden gällande uppehållstillstånd eller visering (artikel 5). Föreligger inte någon av dessa fall, men utlännningen utan tillstånd rest över gränsen till ett medlemsland, skall detta land svara för asylprövningen (artikel 6). Om en asylansökan inte faller in under något av de nämnda kriterierna, skall ansökningen prövas av den stat där den först har gjorts (artikel 8). Konventionen ger emellertid även ett visst utrymme för den enskilda staten att avgöra om konventionen skall tillämpas i det enskilda fallet. Enligt artikel 3 punkt 4 är nämligen varje medlemsstat oförhindrad att pröva en asylansökan, även om den inte är skyldig att göra detta enligt konventionen, under förutsättning att den asylsökande samtycker till det. - Migrationsdomstolen gör följande bedömning. - A har tidigare ansökt om asyl i Danmark. Enligt artikel 8 i Dublinkonventionen är Danmark därför ansvarig stat att pröva hennes ansökan. Danska myndigheter har också påtagit sig ansvaret enligt Dublinkonventionen och accepterat att återta respektive överta ansvaret för prövningen av A:s och B:s asylansökningar. Migrationsdomstolen gör samma bedömning som Migrationsverket, att A och B i Danmark, dit verkställighet skall ske, är skyddade mot förföljelse samt mot att vidareändas till ett annat land där de inte har motsvarande skydd. - Med beaktande av de skäl av humanitär art som A har åberopat till stöd för sin och dotterns asylansökningar finns det emellertid enligt migrationsdomstolens bedömning anledning att i enlighet med artikel 3 i Dublinkonventionen göra undantag från ansvarighetsreglerna i konventionen och låta A och B få sina asylansökningar prövade i Sverige. - Migrationsverket har i de överklagade besluten inte prövat frågan om A och B har skyddsbehov i förhållande till sitt hemland. Migrationsverkets beslut bör därför undanröjas och ärendena återförvisas till verket för fortsatt handläggning. - Migrationsdomstolen undanröjer Migrationsverkets beslut och återförvisar ärendena till Migrationsverket för fortsatt behandling.

Ordföranden Juhlin var av skiljaktig mening och yttrade: Utrymmet för att i enskilda fall av humanitära skäl avstå från att återsända en asylsökande enligt Dublinkonventionen får anses synnerligen begränsat. A har inte någon anknytning till Sverige. Hennes make, som inte har kommit till tals i ärendet, är bosatt i Danmark. Det kan därför förmodas att han har ett intresse av att dotterns asylansökan prövas där. Det får förutsättas att A i Danmark kan få samma stöd och skydd som i Sverige för fridskränkningar som hon och dottern riskerar att utsättas för. Enligt min mening föreligger det inte några skäl av humanitär natur som bör föranleda att undantag från ansvarighetsreglerna i Dublinkonventionen görs. A och hennes dotter skall därför överföras till Danmark för att där få sina asylansökningar prövade. Jag avslår överklagandena. Överröstad i denna del är jag i övrigt ense med majoriteten.

Migrationsverket överklagade domen till Migrationsöverdomstolen och anförde bl.a. följande. Vad som kommit fram i ärendet utgör inte skäl för att göra undantag från ansvarighetsreglerna i Dublinkonventionen och låta A och B få

sina asylansökningar prövade i Sverige. Det får förutsättas att utrymmet för att i det enskilda fallet inte åberopa Dublinkonventionens återtaganderegler är synnerligen begränsat eftersom de länder som är anslutna till konventionen har likartade förutsättningar att tillgodose människors behov och rättigheter. A har inte åberopat att hon och hennes dotter har någon familjeanknytning till Sverige. A har endast vistats i Sverige under en kortare tid. Dottern är född under vistelsen i Sverige och har inte kunnat skaffa sig någon starkare anknytning hit. Eventuella hotelser eller våld från enskilda personer är kriminella handlingar, som det får förutsättas att danska myndigheter kan bereda A och B skydd mot. A kan i Danmark få en god och kvalificerad vård för de medicinska besvär hon lider av. Mot denna bakgrund och då verkställighet av besluten kan ske under betryggade former till Danmark har det enligt Migrationsverket inte kommit fram någon anledning att göra undantag från Dublinkonventionens ansvarighetsregler.

A och B bestred bifall till överklagandet och åberopade, utöver tidigare åberopade grunder och omständigheter, hänsynen till barnets bästa.

Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (2007-03-05, Schött, Dahlman och Lindqvist, referent) yttrade: Tillämpliga bestämmelser i utlänningslagen framgår av migrationsdomstolens dom. Vidare anges i 1 kap. 10 § utlänningslagen att i fall som rör ett barn särskilt skall beaktas vad hänsynen till barnets hälsa och utveckling samt barnets bästa i övrigt kräver.

I målet är fråga om tillämpning av Dublinkonventionen.

Syftet med Dublinkonventionen är att uttömmande reglera vilken medlemsstat som har ansvaret för tillika skyldigheten att pröva en ansökan om asyl från en person som inte är medborgare i en medlemsstat. Av artiklarna 4-8 i konventionen framgår kriterierna för bestämmande av ansvarig stat. Enligt artikel 3.4 i konventionen har varje medlemsstat rätt att pröva en asylansökan som framställs till den av en utlänning, även om denna prövning inte åligger staten i kraft av de kriterier som anges i konventionen, under förutsättning att den asylsökande samtycker till det. Det finns inte någon bestämmelse i utlänningslagen som förhindrar att Sverige med stöd av artikel 3.4 i Dublinkonventionen prövar en asylansökan.

Bestämmelsen om Dublinkonventionen i 5 kap. 1 § andra stycket 6 utlänningslagen motsvarar bestämmelsen i tidigare gällande utlänningslag (1989:529) med ändring till följd av att Dublinkonventionen numera enbart gäller i förhållande till Danmark. Uttryck för någon avsikt att ändra den praxis som utformats av regeringen och Utlänningsnämnden och i vilken det uttalats att det krävs särskilda skäl för att Sverige skall avstå från att tillämpa Dublin-konventionen saknas i förarbetena till utlänningslagen. Regeringen och Utlänningsnämnden har även uttalat att utrymmet för att av humanitära skäl underlåta att åberopa konventionens regler om återtagande är synnerligen begränsat, eftersom de länder som är anslutna till konventionen har likartade förutsättningar att tillgodose människors behov och rättigheter (se bl.a. reg. 93-00 och 95-02 samt UN 348-98 och 362-99). Enligt regeringen kan starka humanitära skäl utgöra grund för att inte tillämpa Dublinkonventionen (reg. 95-02).

Migrationsöverdomstolen gör följande bedömning.

De i Dublinkonventionen angivna förutsättningarna för att överföra A och B till Danmark är uppfyllda och Danmark har accepterat ett återtagande. A och B är i Danmark skyddade mot förföljelse och mot att sändas till hemlandet eller ett annat land där de inte har motsvarande skydd.

För att inte syftet med Dublinkonventionen skall motverkas är det av avgörande betydelse att undantag från konventionens ansvarighetsregler

endast görs om det föreligger särskilda skäl. Vidare får utrymmet att underlåta tillämpning av konventionen av humanitära skäl anses som synnerligen begränsat. De bedömningar som gjorts i tidigare praxis av när Sverige i undantagsfall kan avstå från att tillämpa Dublinkonventionens ansvarighetsregler av humanitära skäl, finner Migrationsöverdomstolen vara väl avvägda. De kan därför även fortsättningsvis tjäna som vägledning. Fråga är då om omständigheterna i nu aktuellt mål är sådana att A och B skall få sina asylansökningar prövade i Sverige i stället för i Danmark.

A har anfört att hon inte vill återvända till Danmark på grund av rädsla för sin make, som har misshandlat och hotat henne och dottern samt på grund av rädsla för att sändas till Kosovo. Hon har även åberopat hänsynen till barnets bästa och att hon på grund av sin situation har psykisk ohälsa, vilket bl.a. har påverkat hennes föräldraskap.

Migrationsöverdomstolen betvivlar inte att A befinner sig i en utsatt och besvärlig livssituation och att B påverkas härav. Det krävs emellertid starka humanitära skäl för att underlåta att tillämpa Dublinkonventionen och i stället pröva asylansökningarna i Sverige. De skäl A åberopat för att få sin och dotterns asylansökningar prövade här är inte av sådan styrka att det finns förutsättningar att frånga konventionens ansvarighetsregler.

Överklagandet skall således bifallas och Migrationsverkets beslut fastställas med den ändringen att A, med stöd av 8 kap. 5 och 7 §§ utlänningslagen, skall utvisas i stället för avvisas.

Migrationsöverdomstolens domslut. Med bifall till överklagandet fastställer Migrationsöverdomstolen Migrationsverkets beslut med den ändringen att A utvisas.

Sökord: Dublinkonventionen; Ansvarig stat; Ansvarighetsregler; Humanitära skäl

Litteratur:
